

TWO Chapter 554 โอวจี้จื่อ

ค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภค จะขึ้นอยู่กับสถานการณ์ โดยปกติแล้ว มันจะถือเป็นเงินจำนวนมหาศาลในงบประมาณการทางการเงิน เฉพาะเมื่อสำนักงานถูกจัดตั้งขึ้นในจังหวัดต่างๆพร้อมแล้วเท่านั้น จัดหัดต่างๆถึงจะจ่ายค่าใช้จ่ายเหล่านี้ด้วยตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนานเจียง จึงจำเป็นจะต้องดำเนินแผนการสร้างเส้นทางอย่างเป็นทางการ และระบบบริเลย์ ให้ครอบคลุมทั่วทั้งดินแดน

เส้นทางเชื่อมระหว่างจังหวัด, เส้นทางภายในจังหวัด และสถานีรีเลย์ รัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการจะต้องช่วยออกค่าใช้จ่ายเหล่านี้ครั้งหนึ่ง

ขั้นแรก พวกเขาจำเป็นจะต้องเปิดเส้นทางภูเขา ระหว่างจังหวัดเหลียนโจว และจังหวัดหวู่โจว เพื่อเพิ่มอิทธิพลในการปกครองจังหวัดหวู่โจวและจังหวัดเจ้าฉิง

นอกจากนี้ ฝ่ายก่อสร้างยังมีแผนที่จะเปิดเส้นทางใกล้กับเมืองกู่ชานในอำเภอคาบหัก เข้าสู่จังหวัดเล่ยโจวด้วย

ในปัจจุบัน เมืองซานไห่สามารถเข้าถึงจังหวัดเลยโจวโดยทางเรือเท่านั้น แม้ว่ามันจะรวดเร็ว แต่สำหรับคนทั่วไปแล้ว การเดินทางผ่านเส้นทางบนแผ่นดินยอมเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

โอหยางโชรวรวบรวมเหล่าข้าราชการมาพบ เพื่อปรึกษาหารือเรื่องสำคัญต่างๆ นอกเหนือจากเรื่องงบประมาณการเงินแล้ว พวกเขายังจำเป็นต้องกล่าวถึงเรื่องมาตรฐานการจัดการ มาตรฐานการกำจัดของเสีย และระบบน้ำในดินแดนด้วย

เป้าหมายหลัก ก็คือ การผลักดันระบบการจัดการของเมืองซานไห่ไปยังส่วนอื่นๆของดินแดน

การก่อสร้างในเมืองซานไห่ สามารถจะกล่าวได้ว่า มันเป็นการผสมผสานเทคนิคการก่อสร้างโบราณกับสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ มันยังมีแกนหลักและความงดงามของสิ่งก่อสร้างแบบดั้งเดิมของจีน แต่มีการวางผังในแบบเมืองสมัยใหม่ ซึ่งทั้งสองผสานกันได้ลงตัวอย่างแท้จริง

สำหรับระบบชลประทาน แน่นอนว่ามันเป็นเรื่องของอุตสาหกรรม การเกษตร เพื่อเพิ่มผลผลิตและผลกำไรจากพืช มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาให้ระบบชลประทานเสร็จสมบูรณ์

เส้นทางน้ำของหนานเจียง มีแม่น้ำหลายสาย มันจึงไม่ขาดน้ำ แต่มันมีความเสี่ยงต่อการเกิดอุทกภัย ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องมีแผนการสำหรับการเปลี่ยนแปลงระบบน้ำและการสร้างเขื่อน

โอหยางโซวอยู่แต่ในห้องอ่านหนังสือของเขา โดยไม่ออกไปไหนราว 4-5 วันเต็ม

เหล่าข้าราชการก็เข้ามาในห้องอ่านหนังสือของเขาไม่หยุดหย่อนเช่นกัน บางครั้ง ขณะที่เขากำลังปรึกษาเรื่องสำคัญกับเหล่าข้าราชการ เขาก็ลืมที่จะทานอาหารของเขา

สำหรับการประชุมช่วงค่ำ มันเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งมากขึ้น

ด้วยกระบวนการนี้ แผนการแล้วแผนการเล่าถูกผลักดันออกไปเป็นแผนการแกนหลักของปี ที่ละชั้นที่ละชั้น

.....
.....

ไกอ่าปีที่ 2 เดือนที่ 12 วันที่ 24

ต่อจากฟานหลี่และไซซี องค์กรรักษ่อสรพิชทมิพก็ได้พบตัวปรมาจารย์ช่างตีกระบี่ผู้มีชื่อเสียง โอวจีจื่อ นอกจากนี้ พวกเขายังประสบความสำเร็จในการ

เชิญเขามายังดินแดนซานไห่ เพื่อช่วยโอหยางโชวสำหรับการตีกระบี่ของเขา

โอวจีจื่อเป็นช่างแคว้นเยว่ ตั้งแต่เริ่มต้นช่วงฤดูใบไม้ผลิและใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก เขาเป็นบรรพบุรุษของการตีกระบี่โบราณของจีน และเขาเป็นผู้สร้างกระบี่หลวงฉวนและกระบี่จานหลู

เมื่อครั้งที่เขายังเยาว์ โอวจีจื่อได้เรียนรู้เรื่องโลหะจากลุงของเขา และเริ่มทำการสร้างสิ่งต่างๆขึ้นมา เช่น กระบี่เหล็ก, กระบี่ทองแดง, ขวานเหล็ก และอื่นๆ

เขาใช้สมองและสติปัญญาที่พิเศษของเขา นอกจากนี้ เขายังมีร่างกายที่แข็งแรงและเขาเป็นคนที่ขยันขันแข็ง โอวจีจื่อสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างทองแดงและเหล็กครั้งแรกในการตีกระบี่เหล็กหลวงฉวน เขา คือ ผู้เริ่มต้นยุคอาวุธเย็นของจีนขึ้นมาอย่างแท้จริง

โอวจีจื่อสร้างชุดกระบี่ทองแดงที่มีชื่อเสียงขึ้นมา

เขาเคยสร้างกระบี่ที่ทรงคุณค่าให้แก่ฮ่องแห่งแคว้นเยว่ 5 เล่ม ได้แก่ กระบี่จานหลู, กระบี่จูเฉว่, กระบี่เฉินเซี่ย, กระบี่หยูซาง และกระบี่ซุนจุน สำหรับฮ่องแห่งแคว้นฉู่ เขาได้สร้างกระบี่ให้ 3 เล่ม ได้แก่ กระบี่ฉีชิงหลงหยวน, กระบี่ไท่ฮั่ว และกระบี่กงบู

เหตุผลที่องค์กรภัยพิบัติประสบความสำเร็จในการเชิญโอจิจิโมา นั้นเป็นเพราะกระบี่ชี้เสี้ยว

โอจิจิโมาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เขาไม่ได้มาที่ดินแดนซานไห่เพื่อจะ ย้ายเข้ามา หลังจากตีกระบี่แล้ว เขาจะออกจากดินแดนซานไห่ เพื่อค้นหา แผ่นดินแห่งการตีกระบี่ต่อไป

เขาไม่มีเจตนาจะขายผลงานของเขา และทำงานให้กับราชาคนใด หลังจาก ที่ปรากฏตัวขึ้นในเขตทงกัณดาร ความปรารถนาเดียวของเขาก็คือ การ ค้นหาแผ่นดินแห่งการตีกระบี่แห่งใหม่ เพื่อทำการตีกระบี่ที่ทรงคุณค่าเล่ม ใหม่ของเขาขึ้นมา

ขณะที่โอหยางโชนวได้รับข่าวนี้ เขาก็ทำได้เพียงยอมรับเรื่องนี้อย่างหมด หนทาง

เขาไม่สามารถจะบังคับเรื่องดังกล่าวได้

โอหยางโชนวสืบหาโอจิจิโมา ก็เพื่อให้เขาช่วยผนึกจิตวิญญาณมังกรแดงที่อยู่ ภายในตราทองคำหิน ลงในกระบี่ชี้เสี้ยว ซึ่งมันจะช่วยอัปเกรดกระบี่ชี้ เสี้ยวได้

เมื่อพวกเขาได้รับข่าวว่าโอจิจิโมา กำลังมา คนที่มีความสุขมากที่สุดไม่ใช่โอ หยางโชนว แต่เป็นหวังเกา

หวังเกาเป็นช่างตีเหล็กชั้นแกรนด์มาสเตอร์คนแรกของดินแดน และเขา
เป็นหัวหน้าฝ่ายคลังอาวุธ

หอกเทียนไม่ถูกสร้างขึ้นโดยหวังเกา

เป็นธรรมดาที่บรรพบุรุษช่างตีกระบี่อย่าง โอวจีจื้อ จะเป็นที่เคารพบูชาของ
ช่างตีเหล็กอย่างหวังเกา

ถ้ามีคนกล่าวว่า ถ้าเหล่าช่างตีเหล็กหรือช่างตีกระบี่รวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือ
โรงเรียนปรีชาญาณ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า โอวจีจื้อก็คือตัวแทนของพวกเขา

ดังนั้น หวังเกาจึงได้จัดเตรียมห้องตีเหล็กที่ดีที่สุดและยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อให้
โอวจีจื้อใช้ ห้องนี้ถูกปรับปรุงมาจากห้องเดิมของเขาเอง โดยได้รับความ
ร่วมมือจากสถาบันวิจัยที่ 7

ด้านนอกห้องมีเตาไฟที่สามารถจะใช้ตีเหล็กกล้าได้

ในฐานะปรมาจารย์ช่างตีกระบี่ โอวจีจื้อรู้สึกไวต่อวัสดุเป็นอย่างมาก
ไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่สามารถค้นพบความแตกต่างระหว่างทองแดงและ
เหล็กได้

หลังจากทำความเข้าใจพื้นฐานของเหล็กกล้าจากหวังเกาแล้ว โอวจีจื้อก็ถูก
ดึงดูดทันที

โอหยางໂໜ່ที่ตามหลังมา ยึดออกมาทางสายตา เขารู้ว่า สำหรับช่างตีเหล็กแล้ว เหล็กกล้าเป็นสิ่งที่ล่อใจอย่างแท้จริง

ในตอนนี้ แม้ว่าโอหยางໂໜ່จะขอให้เขาออกไป แต่โอวี้จี้จื่อก็คงจะไม่เต็มใจจะไป

เผชิญกับคำถามของโอวี้จี้จื่อ หวังเกาตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก แม้ว่าคนตรงหน้าเขาจะเป็นบรรพบุรุษช่างตีกระบี่ แต่เทคนิคการสร้างเหล็กกล้าเป็นความลับระดับสูงของดินแดน แม้หวังเกาจะมีความกล้ามากกว่านี้ 10 เท่า เขาก็ยังคงไม่กล้าเปิดเผยความลับนี้แม้เพียงเล็กน้อย

“ท่านปรมาจารย์ นี่...” หวังเกาหยุดชะงัก

เมื่อโอวี้จี้จื่อเห็นปฏิกิริยาของหวังเกา เขาก็เข้าใจในทันที เขาเป็นปรมาจารย์ช่างตีกระบี่ เขาจึงรู้ว่า ความลับดังกล่าวไม่สามารถจะเปิดเผยได้ ทักษะการตีกระบี่ของเขาก็เหมือนกันไม่ใช่หรือ?

คิดเกี่ยวกับมัน เขาหันกลับมา และค้ำับโอหยางໂໜ່ ก่อนจะกล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านลอร์ด โปรดยอมรับและอนุญาตให้ข้าได้เรียนรู้ความลับที่อยู่เบื้องหลังวัสดุนี้ด้วยเถิด”

โอวจี้จื่อคาดการณ์ว่า ด้วยวัสดุใหม่นี้ เขาจะหาแรงบันดาลใจในการตีกระบี่
เล่มใหม่ขึ้นมาได้ ในอนาคต การจะตีกระบี่ระดับพระเจ้าอย่างกระบี่นี้ซึ่ง
หลงหยวนนั้นไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

บางที เขาอาจจะกระทั่งสัมผัสถึงอาวุธระดับนักบุญเลยก็ได้

เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาก็ไม่จำเป็นต้องวิ่งไปรอบๆ เพื่อค้นหาแผ่นดินแห่ง
การตีกระบี่อีก

ไม่ใช่ว่าดินแดนซานไห่เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดแล้วหรือ?

สำหรับคำกล่าวที่เขาเคยกล่าวกับพวกเขาในอดีต มันไม่มีอะไรเลยสำหรับ
โอวจี้จื่อ

ตั้งแต่ที่เขาถูกดึงดูด เขาก็ไม่ได้สนใจเรื่องอื่นๆมากนัก

เขาจะมุ่งเน้นไปที่เส้นทางของเขาเท่านั้น

โอหยางโจวหัวเราะและกล่าวว่า “การที่ท่านปรมาจารย์ย้ายเข้ามาดินแดน
ซานไห่ของพวกเรา มันเป็นดั่งพรจากสวรรค์สำหรับดินแดนอย่างแท้จริง”
โอหยางโจวไม่ได้กล่าวถึงคำกล่าวเดิมของโอวจี้จื่อในการก่อนหน้านี้

TWO Chapter 555 แผ่นดินแห่งช่างฝีมือ

ในขณะนั้น เสียงประกาศจากระบบก็ดังขึ้น

“ประกาศจากระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นจีเยว่หฺวู่ยี่ ประมาจารย์ช่างตีกระบี่ โอวจีจื้อ ได้ย้ายเข้าสู่ดินแดนซานไห่อย่างเป็นทางการแล้ว, ฉายา แผ่นดินมรกตแห่งช่างฝีมือ อัฟเกรดเป็นแผ่นดินแห่งช่างฝีมือ!”

ขณะที่ประกาศนี้ดังออกไป ทัวทั้งประเทศจีนก็ตกตะลึงอีกครั้ง เหล่าผู้เล่นไม่ได้คาดหวังว่า ดินแดนซานไห่จะค้นพบโอวจีจื้อที่ปิดบังตัวตน นอกจากนี้ พวกเขายังไม่อยากจะเชื่อว่า ดินแดนซานไห่จะโน้มน้าวเขาได้เช่นนี้

ตามที่คาดไว้ ดินแดนอันดับที่ 1 ของประเทศจีนแห่งนี้ แข็งแกร่งอย่างแท้จริง

ในช่องระดับโลก มีบางคนเป่าประกาศออกไปอย่างบ้าคลั่ง

แน่นอนว่ามีบางคนที่ยังอธิบายอยู่ด้วย

เรื่องนี้มันไม่ใช่สิ่งที่ทำให้ทุกคนมีความสุข

เป็นธรรมดาที่โอหยางโหวจะไม่สนใจพวกเขา เขาริบตรวจสอบสถานะของฉายาโดยตรงทันที

ฉายา : แผ่นดินแห่งช่างฝีมือ(ระดับพระเจ้า)

ลักษณะพิเศษ : ชื่อเสียงดินแดน เพิ่มขึ้น 20% , ความเร็วในการชำนานู
ทักษะ เพิ่มขึ้น 20% , อัตราความสำเร็จในการทำวงคอบวด เพิ่มขึ้น
20% , ดึงดูดผู้มีทักษะความสามารถพิเศษ เพิ่มขึ้น 45%

ลักษณะพิเศษเฉพาะ : จิตวิญญาณแห่งช่างฝีมือ(ผลกระทบที่ดีต่อช่างฝีมือ
เพิ่มขึ้น 25%)

การประเมิน : ฉายาสุดท้ายสำหรับช่างฝีมือ ไม่สามารถอัปเดตได้

เมื่อเทียบกับฉายา แผ่นดินมงคลแห่งช่างฝีมือแล้ว ดูเหมือนว่า สถานะต่างๆ
ของฉายา แผ่นดินแห่งช่างฝีมือ จะเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า

ฉายาระดับพระเจ้า ช่างทรงพลังอย่างแท้จริง

ด้วยบัฟของฉายานี้ รวมกับบัฟของฉายา แผ่นดินแห่งปรัชญา โอหยางโซว
รู้สึกมั่นใจมากขึ้น เกี่ยวกับแผนการระบบอุตสาหกรรมที่หลิวโม่เสนอ

เพราะฐานการพัฒนาระบบอุตสาหกรรมทั้งหมด จะต้องมีการฝึกอบรม
ช่างฝีมือชุดใหญ่

เมื่อเห็นว่าโอวจีจื่อรู้สึกตื่นเต้นกับหลักกล้าเป็นอย่างมากแล้ว โอหยางโซว
ก็หัวเราะออกมาอย่างพึงพอใจ เขาหยิบกระบี่ซี่เลี้ยวและตราทองคำฉินหลิน
ออกมา ก่อนที่จะกลับออกไป

หลังจากที่กลับไปถึงคฤหาสน์แล้ว โอหยางโซวก็พบกับอัครราชทูตแห่ง
วัดหงหลู่ จางยี ตามล่ำพั่ง

คล้ายกับสำนักงานเสมียน วัดหงหลู่เป็นหน่วยงานอิสระและอยู่ภายใต้การ
ควบคุมของโอหยางโซวโดยตรง หลังจากที่ใช้เวลาในการก่อสร้างอยู่นาน
ในที่สุด โครงสร้างของมันก็เสร็จสมบูรณ์

จากคำกล่าวของจางยี พวกเขาพร้อมแล้วและกำลังรอคำสั่งของลอร์ด

ในประวัติศาสตร์ การทูตเป็นสิ่งที่ทรงพลังอย่างแท้จริง

ในยุคเลียดก๊ก หลังจากที่เคยหยางผลักดันปรัชญากฎหมาย แคว้นฉินก็ใช้
พลังอำนาจของมันจนกลายเป็นมหาอำนาจของแคว้นทั้งเจ็ด ความ
แข็งแกร่งของพวกเขา ทำให้แคว้นทั้งหกทางตะวันตกของด่านถึงตก
ตะลึง และพวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ซุนจิกจากลั่วหยาง ได้ออกเดินทางและเสนอให้มีการร่วมมือกัน เพื่อต่อสู้
กับแคว้นฉิน พื้นฐานของยุทธศาสตร์ก็คือ แคว้นทั้งหกจะต่อสู้ร่วมกัน และ
ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

ในปี 333 ก่อนคริสตกาล ซุนจิประสบความสำเร็จในการโน้มน้าวเหล่า
อ๋อง แคว้นทั้งหกร่วมมือกัน และจัดตั้งพันธมิตรต่อต้านแคว้นฉินขึ้นมา
แคว้นทั้งหกตกลงที่จะดำเนินตามแผนการต่อต้านแคว้นฉิน แคว้นทั้งหก

ได้ร่วมมือกันเพื่อความอยู่รอดในการเผชิญหน้ากับแคว้นจินมานันน์
ร้อยปี

หลังจากนั้น อ๋องแห่งแคว้นจิน ฮู่เหวิน ก็ได้ใช้แผนการเหลียนเหิง ทำลาย
แผนการเหอจิ้งของซูจิน

จากต้นกำเนิดของจิ้งและเหิง เหนือ-ใต้ เรียกว่า จิ้ง ขณะที่ตะวันออก-
ตะวันตก เรียกว่า เหิง แคว้นจินตั้งอยู่ทางตะวันตก และอีก 6 แคว้นตั้งอยู่
ทางตะวันออก พันมิตรหงแคว้นจึงกลายเป็นพันธมิตรเหนือ-ใต้ ดังนั้น
มันจึงถูกเรียกว่า เหอจิ้ง ในขณะที่พันธมิตรตะวันออก-ตะวันตก ที่แคว้น
จินและแคว้นฉีก่อตั้งขึ้น ถูกเรียกว่า เหลียนเหิง

ในเขตทงกัณดาร ดินแดนซานไห่ได้ทำการยึดครองเมืองซีโหยว และ
ปกครองประเทศไท่ผิงอย่างรวดเร็ว ทำให้เหล่าลอร์ดที่อยู่มณฑลข้างเคียง
ไม่สบายใจ และเร่งสร้างนครรัฐขึ้นมา 4 มณฑล ได้สร้างสถานการณ์
เหลียนเหิงขึ้น

สถานการณ์เช่นนี้ คล้ายกับที่แคว้นจินเคยประสบในประวัติศาสตร์
เขาต้องการให้จางยี่แสดงพลังและทักษะของเขาอีกครั้ง

แน่นอนว่า ในเขตทุรกันดาร ผู้เล่นเป็นปัจจัยที่ไม่แน่นอน ซึ่งทำให้
สถานการณ์เปลี่ยนเหิงนี้ ยากกว่าการทำลายสถานการณ์เหิงของแคว้น
ทั้งหกในประวัติศาสตร์หลายเท่า

โอหยางโซวไม่คิดว่า จางยี้จะสามารถทำลายสถานการณ์ได้ด้วยการ
เคลื่อนไหวเพียงครั้งเดียวอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้มีความอดทนเหมือนแคว้นฉิน ที่ถูกขังอยู่นาน
หลายปีในประวัติศาสตร์

“ข้าหวังว่า วัดหงหลู่จะสามารถทำลายช่องว่างขนาดเล็กของมณฑลทั้งสี่ ที่
ทำการปิดล้อมพวกเราอยู่ได้”

โอหยางโซวมองไปที่จางยี้ และบอกความปรารถนาของเขา

จางยี้เงยหน้าขึ้นและกล่าวว่า “สำหรับนครรัฐทั้งสี่ ข้ามีความเข้าใจ
บางอย่าง หากเปรียบกับแคว้นทั้งหกในประวัติศาสตร์แล้ว มันไม่ยากเลยที่
จะหาจุดอ่อนของพวกเขา”

“โอ้? โปรดอธิบายให้ข้าฟังด้วย!” โอหยางโซวสนใจ

ในความเป็นจริง โอหยางโซวไม่ได้คิดเกี่ยวกับเพื่อนบ้านทั้งสี่เหล่านี้มาก
นัก สำหรับจางยี้ เขาใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ที่วัดหงหลู่ เขาจึงมีความคิด
บางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้

ดังนั้น โอหยางໂ໊วจึงสนใจในสิ่งที่เขาจะกล่าวออกมา

“นครรัฐหลิงหนานเป็นศัตรูกับดินแดนซานไห่ เนื่องจากสงครามเจ้าฉิง ในสงครามครั้งนั้น เหล่าลอร์ดได้ตระหนักถึงภัยคุกคามจากดินแดนซานไห่ เมื่อพวกเขาพ่ายกลับมา พวกเขาก็จัดตั้งนครรัฐแห่งแรกในเขต ทูรกันดารขึ้นมา” จางยี้กล่าว

“เมื่อเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็ควรจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนมากที่สุด แล้ว จุดอ่อนของพวกเขาจะอยู่ตรงไหนกัน?” โอหยางໂ໊วถาม

“จุดอ่อนของพวกเขาก็คือ หยวนผิง” จางยี้ตอบ

“หยวนผิง?” โอหยางໂ໊วไม่เข้าใจ

“ถูกต้อง” จางยี้พยักหน้า “ในสงครามเจ้าฉิง การหายตัวไปของเหอฝู ทำให้หยวนผิงสามารถขึ้นสู่ตำแหน่งในปัจจุบันของเขาได้”

“ข้ารู้สึกว่ หยวนผิงเป็นคนที่ทะเยอทะยานอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เขาเป็นคนที่หยิ่งผยอง และต้องการจะตัดทึยมกับท่าน” สถิติปัญญาของจางยี้ไม่ธรรมดาอย่างแท้จริง “เมื่อครั้งที่นครรัฐหลิงหนานถูกจัดตั้งขึ้น เหล่าลอร์ดทั้งหมดมีความคิดเดียวกัน แต่สถานการณ์เริ่มเปลี่ยนไปแล้ว เนื่องจากหยวนผิงต้องการมีอำนาจภายในมากยิ่งขึ้น”

“สิ่งนี้ทำให้เหล่าลอร์ดที่เคยใกล้ชิดกับเหอฟูไม่พอใจ ทั้งสองกลุ่มจึงเริ่ม
แข่งขันกันเอง”

“เหอฟูได้ออกไปแล้ว แล้วพันธมิตรเก่าของเขาจะสามารถเอาชนะหวน
ผิงได้อย่างไร?” โอหยางໂ໊วถาม

ไม่ว่าหวนผิงจะหยิ่งผยองมากเพียงใด เขาก็ยังคงมาจากตระกูลชั้นสูง
เมื่อเทียบกับลอร์ดคนอื่นๆ ความทะเยอทะยาน, ความสามารถ, เส้นสาย
และวิธีการของเขาเหนือกว่าคนอื่นมาก ไม่อย่างนั้น พันมิตรเดิมของเหอ
ฟูคงจะไม่ลำบากเช่นนี้

เขตทุรกันดารไร้ปราณีอย่างมาก ไม่มีใครต้องการอิธรงของผู้ที่พ่ายแพ้
เดินหน้าต่อไป

ดังนั้น โอหยางໂ໊วจึงสงสัยเกี่ยวกับเรื่องนี้

“ถ้าไม่มีแรงจากภายนอกแทรกแซงเข้าไป มันก็คงจะเป็นดั่งที่ท่านลอร์ด
กล่าว” การแสดงออกของจางยี่ ยากที่จะคาดเดา เขาป้อนหมัดและกล่าวว่า
“นั่นเป็นเหตุผลที่พวกเราจำเป็นจะต้องให้ท่านลอร์ด ส่งองครักษ์อัสสรพิษ
ทมิฬเข้าไป เพื่อช่วยพวกเราแสดงໂ໊วดีๆ”

เมื่อโอหยางໂໜได้ยื่นเช่นนั้นนี้ ดวงตาของเขาก็เปล่งประกายและเขาก็ยิ้มออกมา “ทำตามที่ท่านกล่าว ในส่วนขององค์กรรักษ่อสรพิษทมิฬ ข้าจะประสานงานกับพวกเขา เพื่อช่วยท่านเอง”

“ขอบคุณท่านลอร์ด!” จางยี้รู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

TWO Chapter 556 จางยี้กล่าวถึงเหลียนเหิง

“แล้วนครรัฐเสียงหนานล่ะ มีจุดอ่อนหรือไม่?” โอหยางໂໜถาม

ผู้นำนครรัฐเสียงหนานก็คือ ไซ่หยุนจื่อหนาน โดยเขามีนักบุญกลยุทธ จางเหลียง เป็นผู้ช่วยและเขามีตำแหน่งที่ไม่สามารถจะสั่นคลอนได้ ศักดิ์ศรีที่เขาสร้างขึ้นมาจากสงครามกู้ย่หลิน มันทำให้ไม่มีใครสามารถแตะต่างตำแหน่งของเขาได้

แม้องค์กรรักษ่อสรพิษทมิฬและวัดหงหลู่จะพยายามมากเพียงใดก็ตาม จางเหลียงก็คงจะทำลายความพยายามของพวกเขาได้อย่างง่ายดาย

“จุดอ่อนของนครรัฐเสียงหนานก็คือ จางเหลียง”

“โอ้?”

โอหยางໂໜตกตะลึง คำกล่าวของจางยี้ทำให้เขาประหลาดใจอย่างแท้จริง

“ท่านลอร์ดลองคิดเกี่ยวกับมัน ถ้าพันธมิตรของท่านมีนักบุญคอยช่วยเหลือ ท่านจะคิดเช่นไร?” จางยี้ไม่ได้อธิบายโดยตรง แต่เขาโยนคำถามออกมาให้โอหยางໂซวคิด

ถ้าเป็นโอหยางໂซว แทบจะไม่ต้องกล่าว เป็นธรรมดาที่เขาคงจะอยากรหาวิธีแย่งนักบุญมาเป็นของตัวเอง ปัญหาก็คือ คนที่เผชิญหน้ากับสถานการณ์นี้เป็นเพียงลอร์ดทั่วไป

โอหยางໂซวลองคิดแบบลอร์ดทั่วไปและกล่าวว่า “ท่านกำลังจะบอกว่าสมาชิกคนอื่นๆจะระมัดระวังดินแดนไ้หยุน เพราะจางเหลียงหรือ?”

“ถูกต้อง” จางยี้พยักหน้า “ในประวัติศาสตร์ หลิวป๋ิงสามารถก้าวข้ามคนอื่นๆได้ก็เพราะจางเหลียง ระหว่างสงครามก๊วยหลิน ดินแดนไ้หยุนไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆเลย พวกเราจึงจะเห็นได้ว่า เขาเขามีความทะเยอทะยานอย่างแท้จริง”

“ลอร์ดที่มีความทะเยอทะยานกับนักวางกลยุทธ์ระดับนักบุญ แม้ว่าพวกเราจะไม่ทำอะไร แต่กระแสที่ซ่อนอยู่ก็คงจะเคลื่อนไหว และก่อปัญหาขึ้นมาเอง”

“ด้วยสติปัญญาของจางเหลียง แน่แน่นอนว่าเขาจะต้องสังเกตเห็นปัญหานี้ トラบเท่าที่เขานำนครรัฐหลิงหนานหันคมกระบี่ออกไปด้านนอกครั้งแล้ว

ครั้งเล่า พวกเขาจะไม่กลายเป็นมะเร็งร้ายที่ยากจะแก้หรือ?” โอหยางโซว
ถาม

เมื่อทุกฝ่ายได้รับผลประโยชน์ ปัญหาที่ซ่อนอยู่ก็จะไม่กลายเป็นปัญหาอีก
ต่อไป

“ท่านลอร์ดกล่าวถูกต้อง” ความเจ็บคมของลอร์ดทำให้จางเหลียง
ประหลาดใจ เขากล่าวต่อว่า “แต่ท่านลอร์ดลองคิดว่า มีอะไรอยู่รอบๆ
มณฑลเสียงหนานบ้าง?”

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็คิดถึงภูมิประเทศของหนานเจียง
ทางเหนือของมณฑลเสียงหนาน คือ มณฑลจิงฉู่ ซึ่งเป็นที่อยู่ของซุนเซิน
จุน, ทางตะวันออกเป็นมณฑลเจียงฉวน ซึ่งเป็นที่อยู่ของคินเคนสิงโต
ทมิฬ, ทางใต้เป็นมณฑลหลิงหนาน และมณฑลฉวนหนาน, ทางตะวันตก
เป็นมณฑลฉวนเป่ย์ ในขณะที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นมณฑลเสฉวน
(ซู่) ซึ่งเป็นที่อยู่ของเฟิงฉิงหยาง

ทางเหนือและทางตะวันตกเฉียงเหนือเป็นฐานที่มั่นของพันธมิตรหยาน
หวง

ภายใต้สถานการณ์ที่พวกเขาเป็นศัตรูกับพันธมิตรซานไห่ เป็นธรรมดา
ที่คินเคนไช่หยุนจะไม่กล้าช่วยพันธมิตรหยานหวง

นครรัฐหลิงหนานทางใต้และนครรัฐฉวนเป่ยทางตะวันตกก็เป็นพันธมิตร
ของพวกเขา พวกเขาจึงไม่สามารถจะโจมตีได้

สำหรับมณฑลฉวนหนานทางใต้ ซึ่งเป็นที่ตั้งของดินแดนซานไห่ หานสิน
และกองทัพเสือดาวคอยปกป้องชายแดนไว้อยู่ จึงเป็นธรรมดาที่ดินแดนไฉ่
หยุนจะไม่กล้าข้ามมา

ความเป็นไปได้เดียวก็คือ มณฑลเจียงฉวนทางตะวันออก

ประการแรก มณฑลเจียงฉวนเป็นที่ตั้งของหนึ่งในพันธมิตรซานไห่ ดิน
แดนไฉ่หยุนจึงไม่มีความกังวลในการโจมตีมัน, ประการที่สอง ดินแดน
สิงโตทมิฬมีอิทธิพลจำกัดในภายในมณฑล และมันไม่มากพอที่พวกเขาจะ
รวมกำลังทั้งมณฑลได้

ไม่ว่าจะมองอย่างไร มณฑลเจียงฉวนก็มีโอกาสจะตกเป็นของพวกเขา

“ดินแดนสิงโตทมิฬกำลังจะประสบปัญหาหรือ?” โอหยางโซ่วมีการ
แสดงออกที่มีคมน

“อันตรายมักจะมาพร้อมกับโอกาส” จางยี่กล่าว “หากท่านกงเลิงซีฉลาด
พอ เขาจะสามารถใช้ประโยชน์จากการรุกรานครั้งนี้ รวบรวมอำนาจใน
มณฑลได้ ขณะที่ทั้ง 2 มณฑล เผชิญหน้ากัน ด้วยความช่วยเหลือของเรา
เรา ดินแดนไฉ่หยุนจะไม่ประสบความล้มเหลวอย่างแน่นอน”

โอหยางໂໜมีปฏิกิริยา และยิ้มออกมา “ท่านหมายความว่า วัดหงหลู่จะมุ่งเน้นไปที่มณฑลเจียงฉวน ไม่ใช่มณฑลเสียงหนาน?”

“ท่านลอร์ดทรงสติปัญญายิ่งนัก!” จางยี่ค่านับเขาอีกครั้ง

“ไม่เป็นไร มาวางแผนสำหรับอนาคตกันต่อ!” โอหยางໂໜพยักหน้าตอบรับ อย่างไรก็ตาม มีบางอย่างในดวงตาของเขาที่คนอื่นยากจะเข้าใจ

เมื่อจางยี่เห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไร

โอหยางໂໜไม่กล่าวถึงมันต่อ และหันไปถามว่า “แล้วนครรัฐฉวนเป่ย์ละ ท่านคิดอย่างไร?”

จากรอบๆดินแดน ที่ทำให้เขารู้สึกอีกอัดที่สุดก็คือ ทางเหนือ

นั่นเป็นเพราะทางเหนือมี 2 มณฑล ที่กำลังร่วมมือกันเผชิญหน้ากับพวกเขา

สงครามกู่ยฺหลินได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า มณฑลที่สองมีความใกล้ชิดและเข้าใจซึ่งกันและกัน พร้อมกับมีจังหวัดกู่ยฺหลินเป็นจุดเชื่อมโยงระหว่างทั้งสอง มันทำให้พวกเขาารู้สึกอัดอัดมากขึ้น

ด้วยสติปัญญาของจางเหลียง เขาจะต้องเพิ่มความร่วมมือระหว่างมณฑลทั้งสอง และป้องกันไม่ให้เกิดข้อพิพาทใดๆขึ้นอย่างแน่นอน

ดังนั้น การจะให้นครรัฐทั้งสองต่อสู้กันเอง คงจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
อย่างไรก็ตาม จางยี่มีมุมมองของตัวเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเขายื้มออกมา
“จุดอ่อนของนครรัฐฉวนเป่ย์อยู่ที่การเปลี่ยนแปลงความสนใจในทางเหนือ
และทางใต้ พวกเขาจะไม่สามารถตกลงกันได้”

“อย่างไร?” โอหยางໂ໊วถาม

“มณฑลฉวนเป่ย์เชื่อมต่อกับมณฑลเสฉวนทางเหนือ และดินแดนซานไห่
ทางใต้ ทั้งทางเหนือและทางใต้ ต่างก็มีชายแดนที่กว้างใหญ่ และเมื่อเทียบกับ
ดินแดนซานไห่แล้ว มณฑลเสฉวนเป็นภัยคุกคามสำหรับพวกเขา
มากกว่า” จางยี่กล่าว “ระหว่างสงครามกู่หลิน ลอร์ดทางเหนือของ
มณฑลฉวนเป่ย์ไม่ได้เข้าร่วม นั่นเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ดีที่สุด”

“มณฑลเสฉวน ท่านหมายถึง ดินแดนจอมยุทธ์หรือ?” โอหยางໂ໊วถาม
อีกครั้ง

“ถูกต้อง ดินแดนจอมยุทธ์ของเฟิงฉิงหยางตั้งอยู่ทางใต้ของมณฑลเสฉวน
และอยู่ห่างจากมณฑลฉวนเป่ย์ไม่ไกลนัก” จางยี่ตอบ “เดิมมณฑลเสฉวนมี
ขนาดเป็น 2 เท่า ของมณฑลฉวนเป่ย์ ดินแดนจอมยุทธ์จึงสามารถจะขยาย
ดินแดนภายในมณฑลได้ แต่ก็น่าเศร้า มณฑลถูกปกคลุมด้วยป่าไม้หนาทึบ
และเทือกเขาที่สลับซับซ้อน มันจึงง่ายที่จะป้องกันและยากที่จะโจมตี”

“ดังนั้น มันจึงเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะขยายดินแดนภายในมณฑลเสฉวน เมื่อเทียบกันแล้ว มณฑลฉวนเป่ย์จึงเป็นตัวเลือกที่ดีกว่า”

“ยอดเยี่ยม” โอหยางໂ໊วรู้สึกเหมือนได้ตรัสรู้ “ดูเหมือนว่า ดินแดนจอมยุทธ์จะทำการช่วยเหลือพวกเขาอย่างมาก”

หลังจากที่ได้ฟังคำกล่าวของจางยี้แล้ว โอหยางໂ໊วก็เริ่มคิดอย่างลึกซึ้ง

ในพันธมิตรหยานหวง เมื่อเทียบกับตีเฉินและคนอื่นๆแล้ว เฟิงฉิงหยางไม่ค่อยสนใจสงครามระหว่างลอร์ดมากนัก

ไม่อย่างนั้น ถ้าตีเฉินเป็นผู้ควบคุมดินแดนจอมยุทธ์ จังหวัดฉวนเป่ย์คงจะตกอยู่ภายใต้ความวุ่นวายนานแล้ว

“ท่านคิดว่า พวกเราจะสามารถสร้างพันธมิตรลับๆกับทางเหนือของฉวนเป่ย์ได้?” โอหยางໂ໊วมองไปที่จางยี้และเขายิ้มขณะที่ถาม

“ข้าหวังว่า พวกเขาจะกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้พวกเขาสามารถทำลายสถานการณ์ในปัจจุบันได้” จางยี้กล่าวอย่างระมัดระวังและใจเย็น “ตราบนานเท่าที่พวกเราไม่มีพวกเขา พวกเราก็จะสามารถทำให้ความร่วมมือระหว่างนครรัฐฉวนเป่ย์และนครรัฐเสี้ยนหนานยุ่งเหยิงได้ ด้วยวิธีนี้ สถานการณ์ในปัจจุบันก็จะถูกทำลาย”

เมื่อโอหยางໂ໊วได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้แสดงความคิดเห็นใดๆอีก

